

simpelt, idet den kun havde den Oplysning, at det var til et Honorar, at Sædtillæget var beregnet, og den saaledes nødvendigt maatte komme til den Indstilling, at den ikke skulde passere. Jeg kan ikke nægte, at der er Noget heri, som ogsaa forekommer mig plausibelt; men jeg maa dog, uagtet jeg derved kommer til at henvise til et andet Punkt, vistle en yderligere Forklaring af den ærede Landsthingsmand. Der findes nemlig andre Steder, hvor det dog sees, at den Omstændighed, at der var Tale om et Honorar, ikke af Statsrevisionen har været betragtet — og jeg troer med Tyde — som nogen uoverskridelig Vanskelighed for at gjøre Indstilling om, at Udgiften maatte passere. Af Udtrykkene „Honorar“, „Gage“, „Lønning“ osv. har der jo endnu ikke kunnet danne sig nogen saa skarp Opfattelse hos alle de Mændigheder, der have med Regnskabsaflæggelsen at gjøre, at man kan være fuldkommen sikker paa stedse at finde den adækvate Udtryksmaade brugt, og det er derfor ikke tilstrækkeligt at faae at vide, om Udgiften er bleven betegnet paa Regnskabet som Honorar eller ikke. Naar det ærede Thing nu vil slaae op under Missionskollegiet, Side 157 i Statsrevisionens Beretning, saa vil man finde en aldeles tilsvarende Overskridelse som den, hvorom der her er Tale; det vil sees, at der ganske rigtigt bemærkes, at der er en Overskridelse af 6 Rdl. 11 f., der hidrører, saavidt man sees, fra et en Revisor ydet Tillæg. Dette Sted i Statsrevisionens Beretning er forsaavidt ganske overensstemmende med den tilsvarende Bemærkning ved den foreliggende Post 21, hvor en lignende Overskridelse sees at hidrøre fra et Sædtillæg, ydet for et Honorar. Nu svarer Ministeriet det ene Sted ganske vist ikke med de Oplysninger, man maatte ønske vare komne tilstede, men jeg formoder, at det er undladt af den Grund, at man ikke har troet, at der var nogen Vanskelighed tilstede. Man indskrænker sig til at svare, at „Honoraret er udbetalt i Genhold til Indenrigsministeriets Afgjørelse (Lov 30te Decbr. 1858 § 6, cfr. Lov 24de April 1860 § 1).“ At man ikke dermed har meent, at en saadan Afgjørelse af Indenrigsministeren i Genhold til en Paragraf i en Lov skulde staae som en Bom for Rigsbagen med Hensyn til

den Opfattelse, som den maatte ville gjøre gjælbende, anseer jeg for en Selvsølge. Paa det andet Sted, nemlig under Missionskollegiet, svarer Ministeriet — det er rigtignok ikke synnerligt ubeførligt — saaledes: „Sædtillæg til Revisors Honorar, tillagt ham efter Brevveksling med Indenrigsministeriet i Medhold af“ — og saa citeres atter den samme Lov — „Lov af 30te December 1858, 6 Rdl. 83 f.“ Medens nu Statsrevisionen paa det første Sted kommer til at beslutte at indstille, at Posten „ikke kan passere“, kommer den paa det andet Sted til den Beslutning Intet at indstille, men gjør kun den Vedtegning: „Da Sædtillæget er ydet ifølge Loven af 30te December 1858, vil Indstilling ikke være at gjøre“. Her har den betragtet det, at der stod, at det var til Revisors Honorar, som Noget i og for sig irrelevant; paa det andet Sted derimod som en uoverskridelig Vanskelighed for, at det kunde komme til den Indstilling, at det passerede. For nu at gjøre dette Forhold komplet, skal jeg tilføie, at det er den samme Person, hvorom der er Tale paa begge Steder; man kan ikke komme til de 6 Rdl. 83 f. uden at komme til de 24 Rdl. 20 f.; det er nemlig en samlet Beregning af et samlet Beløb, som fordeles efter denne Adækvatering paa de forskjellige Poster, og ere derfor de 6 Rdl. 83 f. rigtige, ere de 24 Rdl. 20 f. det ogsaa, og saa fremdeles. Dette er iøvrigt blot en Bemærkning, jeg frittes til at komme frem med, efter hvad den ærede Taler selv fremsførte om, at det havde været saa nødvendigt ved dette Punkt at komme til Indstillingen „ikke passerer“. Rigeledes oplyste den ærede Taler, hvorfor han formeente, at naar af de to aldeles analoge Tilfælde det ene er betegnet med Indstilling om, at det maatte passere, og det andet med „passerer for denne Gang“ — det er nok det Udtryk, der er brugt — var det ikke fremkaldt derved, at Statsrevisionen egentlig havde troet, at det ene var værre end det andet, men derved, at Indenrigsministeriet i dets Svarskrivelse havde sagt, at Ministeriet forventede, at man ikke for denne Gang vilde have Noget imod, at det passerede. Saaledes forstod jeg idetmindste den ærede Taler. Dette gjør jeg opmærksom paa for at gjøre det indlysende, at man ikke har lagt stor